

at svare 350 Kr., andre Steder gaar det op til 5—6—7—800 Kr., og et enkelt Sted op endogsaa til 910 Kr. Jeg tror, at hvis man saaledes vil sammenligne Forholdet her og i Provinsbyerne, vil man virkelig komme til at erkende, at de større Indtægter i Provinsbyerne for Indtægtsskattens Vedkommende blive ganske anderledes ramte efter de nugældende Regler, end de københavnske Skatteydere ville blive ramte, naar vi komme ind paa det, her er foreslaaet.

Saa er der imidlertid blevet gjort den Indvending, jeg tror af alle de tre Talere, som vendte sig imod vigtige Bestemmelser i Lovforslaget, at det er urimeligt, at man, samtidig med at man siger: Nu skal Kommunen have flere Penge, sætter Skatten ned for en meget stor Gruppe af disse Skatteydere, idet man mente, at Folk med disse Indkomster under 5,000 Kr. maa kunne blive ved at betale, hvad de hidtil have betalt. Nu skal jeg dertil sige, at der er dog det Argument at anføre, at vi her i Københavns Kommune hidtil slet ikke have haft den stigende Skala, som man har i Landets andre Kommuner, ligesom man har det ved Statsskatten. Det er altsaa første Gang, vi skulle gaa til et Forsøg paa en retfærdigere Skatteskala i København. Hidtil har Skatten været fuldkommen lige, og naar man skal til en stigende Skala, tror jeg alligevel, det vil erkendes, at man ikke vil naa Retfærdigheden, uden at man for adskillige Indkomsters Vedkommende foretager en Nedsættelse af Skatteprocenten. Nu sagde ganske vist det ærede 7de Medlem for 6te Kreds (Hey), at han havde større Sympati for Skatteyderne paa mellem 5—7,000 Kr., end han havde for dem mellem 2—3,000; de første havde mange Byrder, som de andre ikke havde. Jeg er nu alligevel ikke saa vis paa, at det i det praktiske, daglige Liv er saa meget rarere at være en af dem, der have mellem 2—3,000, end det er at være en af dem, der have mellem 5—7,000. Det er naturligvis sandt, at der i mange Tilfælde stilles større Fordringer til de sidste, men alligevel, hvis man byder dem at bytte paa et eller andet Punkt, saa ville de dog ikke have Lyst dertil. Thi er der mange Krav, der stilles til Skatteydere paa mellem 5—7,000 Kr., saa stilles der ogsaa adskillige — og med stigende Styrke — til dem paa mellem 2—3,000, og mange af dem ere ogsaa Folk med faste Indtægter, som skulle se at følge med i den Udvikling, som den

Stand, de tilhøre, er inde i. Jeg tror derfor egentlig, at det falder ret rimeligt og retfærdigt, at man netop for denne Gruppe af Indkomster foretager den Nedsættelse, som her er foreslaaet. Der kommer et andet Forhold til, som man ikke helt kan se bort fra, og det er, at naar man nedsætter Skatten for Skatteyderne paa mellem 2—3,000 og til Gængæld forhøjer den tilsvarende for dem paa mellem 5—7,000, saa kommer man dog til at gøre Gavn og Nytte og Glæde for mange flere, end man kommer til at lægge den forøgede Skattebyrde paa, og det er et Hensyn, som ved Vedtagelse af en Skat ikke synes mig at være urimeligt.

Det ærede Medlem (Hey), til hvem jeg har henvendt disse Bemærkninger, var imidlertid med Hensyn til Indkomstskatten tilbøjelig til at gaa en lignende Vej, som Forslaget her er gaaet. Naar han blot undgik Nedsættelser, var han i hvert Tilfælde villig til at tage Forslagets Forhøjelser, idet han gik ud fra, at der virkelig var Ret og Rimelighed i den Klage, som lyder fra Provinsbyerne, over, at København i ikke ringe Grad er et Skattely. Derfor billigede han Forhøjelsen og billigede ogsaa dette, at gennem Stigningen en Indkomst paa 100,000 Kr. kom til at svare en Skat paa 4,600 Kr. Men paa dette Punkt var han i nogen Modsætning til det ærede 1ste Medlem for 2den Kreds (Bramsen), som med ikke ringe Interesse dvælede netop ved de store Indkomster. Hvis jeg ikke tager fejl, tog han eksempelvis en Indkomst paa 200,000 Kr. og sagde, at en saadan vilde komme til at bære en Skat til Kommunen paa mellem 10—12,000, hvis dette Forslag gik igennem. Dette er rigtigt, men jeg beder ærede Medlemmer om at overveje, om der er saa overmaade megen Grund til at nære Medfølelse med den Mand, der sidder med 200,000 Kr. i Indkomst, og som kommer til at betale 10—12,000 i Skat til Kommunen. Hvis han nogenlunde bruger sit Indkomstbeløb i det daglige Liv, saa er han dog i sit daglige Forbrug oppe paa en saadan Sum, at det ikke gør saa forfærdelig Forskel, om han ogsaa kommer af med nogle flere Tusinde Kroner om Aaret i Skat end hidtil. Det er maaske et Synspunkt, som ligger adskillige ærede Medlemmer fjernt, men det synes mig dog, at man ikke vel kan komme bort fra at erkende dette, at naar man er saa overmaade højt oppe i Indkomst, kan man ogsaa bære en efter Forholdene betydelig Skattebyrde, uden at det dog mærkes til-